ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. června 2017, č. j. CPR-4699-5/ČJ-2017-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2017, č. j. 1 A 79/2017 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, byl dne 23. května 2016 kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) při výkonu pomocných úklidových prací na stavbě – rekonstrukci domu. Během kontroly žalobce předložil cestovní doklad s vylepeným polským vízem typu D platným od 25. února 2016 do 31. července 2016 s posledním vstupem dne 12. května 2016. Jelikož žalobce nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu práce, byl zajištěn. Z evidence docházky a vysvětlení podaného stavbyvedoucím vyplynulo, že žalobce pracuje na stavbě společně s dalšími dvěma cizinci pro společnost Holoubek Josef s.r.o. od 14. května 2016.

[2] Téhož dne, tedy 23. května 2016 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatele. V rámci svého vyjádření žalobce uvedl, že společně se sestrou, manželkou a svým dítětem trvale žije v Ivano-Frankivské oblasti na Ukrajině. Přechodně pobývá ve Wroclavi

v Polsku, odkud jej každý den vozí zaměstnavatel za účelem výkonu práce do Prahy. Kontakt na polskou společnost mu zprostředkoval známý na Ukrajině. Původně měl slíbenou práci v Polsku, po příjezdu však žalobce zjistil, že bude poslán do České republiky. Všechny smlouvy podepsal najednou dne 16. května 2016 před odjezdem do práce.

[3] Dne 10. listopadu 2016 správní orgán I. stupně vyslechl jako svědka paní L. K., která má majetkovou účast ve společnosti VENEZIA sp. z. o. o. (dále jen „VENEZIA“), jež žalobce zaměstnávala. Paní K. uvedla, že dne 13. května 2016 přijala žalobce do pracovního poměru. V Polsku žalobce nikdy nepracoval, byl přijat přímo pro společnost BVA trade s.r.o. Mzdu žalobci vyplácel společník svědkyně ve společnosti VENEZIA.

[4] Rozhodnutím ze dne 30. prosince 2016, č. j. KRPA-197322-29/ČJ-2016-000022-ZAM uložil správní orgán I. stupně žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s tím, že žalobci nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie po dobu dvou let. Správní orgán I. stupně se zabýval otázkou, zda lze žalobce považovat za cizince, který byl na území České republiky vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, neboť v takovém případě by žalobce nepotřeboval povolení k zaměstnání. Dospěl však k závěru, že žalobce na rekonstrukci domu pracoval jako zaměstnanec společnosti BVA trade s.r.o. a tvrzeným „vysláním“ z Polska se pouze snaží obejít povinnosti vyplývající ze zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce na stavbě neplnil závazky společnosti VENEZIA, nýbrž společnosti BVA trade s.r.o., respektive jejího smluvního partnera společnosti Holoubek Josef s.r.o. Správní orgán I. stupně též vyloučil, že by žalobce o porušování zákona svým jednáním nevěděl, neboť jej nic neopravňovalo na území České republiky pracovat. Dle názoru správního orgánu I. stupně lze navíc na pracovní cestu vyslat pouze cizince trvale usazeného v některém ze členských států Evropské unie, což však žalobce není. Správní orgán I. stupně se zabýval i dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a shledal je přiměřenými.

[5] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Dle názoru žalovaného práci žalobce na území České republiky neřídila společnosti BVA trade s.r.o., která byla vůči společnosti VENEZIA jakožto agentuře práce v postavení uživatele, nýbrž společnosti Holoubek Josef s.r.o. Žalovaný rovněž zdůraznil, že aby mohlo jít o přeshraniční poskytování služeb, musela by společnost VENEZIA vyvíjet činnost na území České republiky pouze dočasně a ojediněle, nebo mít povolení ke zprostředkování zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti.

[6] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Otázku, zda lze žalobce považovat za zaměstnance vyslaného v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, posoudil městský soud shodně jako žalovaný, tedy s výsledkem pro žalobce nepříznivým. Žalobce se dle názoru městského soudu pouze snažil obejít zákon o zaměstnanosti, neboť fakticky nevykonával práci pro polskou pracovní agenturu, nýbrž byl přidělen ke společnosti BVA trade s.r.o. a jejím prostřednictvím ke společnosti Holoubek Josef s. r. o. Zahraniční pracovní agentury jsou sice oprávněny poskytovat své služby na území České republiky, nicméně pouze dočasně a ojediněle. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nepřiměřených dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, nesprávného posouzení možnosti žalobce vycestovat a údajně nedostatečného prostoru, jenž žalovaný poskytl žalobci pro vyjádření.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Stejně jako v žalobě namítal, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a nepřihlédl k oprávněným zájmům stěžovatele. Dle názoru stěžovatele nebyly vůbec splněny podmínky pro vedení řízení, neboť oprávnění k pobytu na území Polska jej opravňuje k výkonu práce na území jiných států. Stěžovatel v České republice vykonával práci pro svého polského zaměstnavatele, byl sem tudíž vyslán. Dočasný výkon práce stěžovatele na území České republiky byl řádně oznámen Úřadu práce.

[8] Žalovaný dle názoru stěžovatele nerespektoval ustanovení zákona o pobytu cizinců a nedostatečně posoudil zásah správního vyhoštění, tedy nuceného opuštění České republiky, do soukromého a rodinného života stěžovatele, a to v tom kontextu, že stěžovatel měl platné povolení k pobytu na území jiného členského státu Evropské unie. Žalovaný mu navíc měl umožnit opustit Českou republiku dobrovolně, neboť uložení správního vyhoštění není obligatorním následkem porušení zákona o pobytu cizinců v těch případech, kdy hrozí nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Následkem správního vyhoštění ztratí stěžovatel možnost pobývat nejen v České republice, ale též v Polsku, což je nepřiměřeně tvrdé.

[9] Stěžovatel sice v žalobě namítal nepřiměřenou délku doby zákazu vstupu na území Evropské unie, městský soud nicméně pouze poukázal na zákonné rozpětí této doby a nezabýval se konkrétními okolnostmi případu. Obecně stěžovatel považuje rozsudek městského soudu za nedostatečně skutkově podložený a nedostatečně odůvodněný, což porušuje stěžovatelovo právo na spravedlivý proces. Městský soud pouze rekapituloval žalobní námitky, aniž by k nim zaujal konkrétní stanovisko. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalovanému, který odmítl způsob rozhodování městského soudu blíže komentovat. Proto Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné zasílat toto vyjádření stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Stěžovatel označil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, především ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu do svého soukromého a rodinného života. Této námitce ovšem nelze přisvědčit. Již v rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgán I. stupně s dostatečnou měrou podrobnosti věnoval osobním i rodinným poměrům stěžovatele, které mu byly z průběhu správního řízení známy. Jinými slovy přihlédl k tomu, že všichni rodinní příslušníci stěžovatele žijí na Ukrajině, a zohlednil charakter pobytu stěžovatele na území České republiky. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl, jakým dalším okolnostem se měly správní orgány či městský soud věnovat podrobněji, jeho námitka byla formulována toliko obecně.

[13] S tím souvisí i nedůvodnost další z kasačních námitek – nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud předesílá, že obecně námitky podobného charakteru

považuje za mnohem opodstatněnější tehdy, kdy stěžovatel konkrétně uvede, co žalovaný správní orgán či soud nevzal v úvahu. Stěžovatel však žádnou takovou okolnost nezmínil, a lze proto plně odkázat na rozsudek ze dne 29. listopadu 2012, č. j. 9 Azs 142/2012 - 21, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (*ex offo*), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.*“ Žalovaný vycházel mimo jiné z informací, jež stěžovatel poskytl v rámci správního řízení v prvním stupni, kdy mu byla dána možnost uvést všechny skutečnosti, které dle jeho názoru brání uložení správního vyhoštění. Jak již však bylo mnohokrát řečeno, samotná existence – nyní relativně utlumeného – ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny takovou skutečností není (z novějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu viz například rozsudek ze dne 24. května 2017, č. j. 1 Azs 65/2017 - 50 a tam citovanou četnou judikaturu), a stěžovatel navíc pochází ze západní části země, která není bojovými operacemi přímo dotčena.

[14] I způsob, jakým městský soud posoudil délku doby, po niž nebude stěžovateli umožněn vstup na území členských států Evropské unie, považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostatečný. Koneckonců jde o oblast, v níž se uplatňuje správní uvážení, které je omezeno pouze zákonem stanovenou maximální dobou zákazu vstupu. Správní soudy v takovém případě mohou přezkoumávat jen to, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení nebo je nezneužil (například rozsudek ze dne 7. prosince 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55). Stěžovatel navíc namítal pouze nepřezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí žalovaného v tomto rozsahu, přičemž městský soud tuto námitku několikrát vyvrátil s poukazem na zcela postačující argumentaci žalovaného, s čímž se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[15] Nejvyšší správní soud dále obrátil pozornost k otázce, kterou považuje v této věci za stěžejní, tedy zda byl stěžovatel – držitel polského pracovního víza – oprávněn vykonávat práci na rekonstrukci stavby v České republice bez povolení k zaměstnání vydaného českým Úřadem práce.

[16] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud shrne skutkové okolnosti případu. Stěžovatel získal ke dni 25. února 2016 oprávnění k pobytu a zaměstnání na území Polska na 158 dní na základě víza typu D/MULT. Do Schengenského prostoru přicestoval stěžovatel dle svých slov až dne 12. května 2016. Dne 13. května 2016 uzavřel stěžovatel se společností VENEZIA, polskou agenturou práce, smlouvu o provedení práce, v níž se zavázal provádět na území Polska samostatně „*stavební práce na objektech firmy*“, za což měl obdržet odměnu ve výši 1 600 zlotých hrubého měsíčně. Dne 16. května 2016 byl uzavřen dodatek k této smlouvě, dle něhož stěžovatel „*provádí stavební práce a je vyslán na služební cestu do ČR na pracoviště BVA trade s.r.o. za dosavadních podmínek ve smlouvě*“. Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel ve správním řízení tvrdil, že oba dokumenty podepsal současně dne 16. května 2016. Téhož dne společnost BVA trade s.r.o. zaslala Úřadu práce informaci o vyslání stěžovatele k výkonu práce jakožto cizince, který nepotřebuje povolení k zaměstnání na území ČR. Z rozhodnutí žalovaného dále vyplývá, že společnost BVA trade s.r.o., k níž měl být stěžovatel společností VENEZIA vyslán, uzavřela smlouvu o poskytování služeb se společností Holoubek Josef s.r.o. Tato smlouva sice není součástí správního spisu, který žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu předložil, nicméně stěžovatel tento skutkový závěr nezpochybňoval a Nejvyšší správní soud nemá důvod pochybovat o tom, že nějaký smluvní vztah mezi společnostmi BVA trade s.r.o. a Holoubek Josef s.r.o. existoval. Ve správním spise je totiž dále založena objednávka pomocných prací

na stavbě s názvem „Stavební úpravy domu č. p. X, k. ú. V., N. 9, - P. 3“, která měla probíhat od května do prosince 2016. Tuto objednávku zadala společnost KONSTRUKTIS, a.s. právě společnosti Holoubek Josef s.r.o. Stavbyvedoucí J. M. potvrdil, že stěžovatel na stavbě pracoval pro společnost Holoubek Josef s.r.o. Správní spis dále obsahuje seznam pracovníků, v němž je uvedeno i stěžovatelovo jméno a který obsahuje identifikační údaje společnosti KONSTRUKTIS, a.s., a evidenci docházky na stavbu domu č. p. X, N. 9, P. 3, za měsíc květen, z níž vyplývá, že stěžovatel na této stavbě pracoval každý den od 14. do 23. května 2016, s výjimkou nedělí.

[17] Pracovní vízum vydané jiným členským státem Evropské unie cizince samo o sobě neopravňuje k výkonu zaměstnání na území České republiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. dubna 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13) – i takový cizinec obecně musí být držitelem povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty nebo modré karty (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se taková podmínka nevztahuje na *zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*. Poznámka pod čarou k tomuto ustanovení odkazuje na čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství – nyní čl. 56 a následující Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“). Tato ustanovení zakazují *omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb* (čl. 56 alinea 1 SFEU). Za služby je třeba považovat *výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob*, zejména činnosti průmyslové a obchodní povahy, řemeslné činnosti a činnosti v oblasti svobodných povolání (čl. 57 alinea 1 SFEU).

[18] Soudní dvůr již v rozsudku ze dne 17. prosince 1981 ve věci C-279/80 *Webb* konstatoval, že „*činnost spočívající v tom, že podnik poskytuje za úplatu pracovníky, kteří zůstávají zaměstnanci tohoto podniku, aniž je se společností, která je využívá, uzavřena jakákoli pracovní smlouva, je podnikatelskou činností*“, která musí být považována za službu ve smyslu čl. 56 SFEU. Později vymezila obsah pojmu „vyslání v rámci poskytování služeb“ též směrnice Evropského parlamentu a rady ze dne 16. prosince 1996, č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) v článku 1 odst. 3. V rozsudku ze dne 10. února 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 *Vicoplus a další* se pak Soudní dvůr zabýval výkladem tohoto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedení podniku, který jej využívá. S ohledem na zvláštní povahu takové služby, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž má být služba poskytována, mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavkem na získání pracovního povolení. V rozsudku ze dne 11. září 2014 ve věci C-91/13 *Essent Energie* však Soudní dvůr upřesnil, že paušální požadavek na získání pracovního povolení je v kontextu čl. 56 SFEU nepřiměřený. Odůvodněným může být pouze v případě, že je svoboda poskytování služeb využívána k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (například ke zprostředkování zaměstnání, jehož cílem je začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu). Nicméně pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnosti v členském státě, v němž je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli vysláni pouze dočasně za účelem splnění konkrétního úkolu, neusilují o vstup na pracovní trh hostitelského členského státu, a nemohou pro něj tím pádem představovat ohrožení.

[19] Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, *má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy*. Čtvrtý odstavec citovaného ustanovení, ve znění účinném

do 28. července 2017 (tedy v době vydání rozhodnutí žalovaného), pak stanovil, že *je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce povolení k zaměstnání nevydá (§ 66)*. V souladu s odkazovaným § 66 se dočasným přidělením cizince k výkonu práce rozumí právě agenturní zaměstnávání, přičemž *agentura práce nemůže dočasně přidělit k výkonu práce u uživatele zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, modrá karta nebo kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání*. Podle právní úpravy platné v době vydání napadeného rozhodnutí tedy vůbec nebylo možné vydat pracovní povolení cizinci, který byl na území České republiky dočasně vyslán zahraniční agenturou práce.

[20] Uvedená východiska, jakož i prakticky totožný skutkový stav byly základem pro závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. ledna 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, že „*český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti*“ (bod 41 odůvodnění).

[21] I v nyní posuzovaném případě byl stěžovatel ihned po příjezdu do Polska poslán do České republiky, kde pracoval pro české společnosti pod jejich vedením. Společnost VENEZIA sama sebe označila jako agenturu práce, ostatně povaha její činnosti tomu odpovídá. Lze tedy ve shodě s citovaným rozsudkem pokračovat, že vyslání stěžovatele do České republiky „*představovalo samotný předmět poskytování služeb a stěžovatel plnil své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využíval. Ve smyslu kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku* Vicoplus *se proto jedná o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly, jak správně dovodil i krajský soud. Krajskému soudu lze rovněž přisvědčit, že síť smluvních vztahů představuje pouze formální zástěrku faktickému poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti (k účelovému řetězení smluvních vztahu viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 3. 2006 ve věci C-94/05,* Emsland-Stärke*)*“ Vyslání stěžovatele na území České republiky zahraničním zaměstnavatelem tedy „*fakticky představovalo agenturní zprostředkování práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 339/2017 – 41, č. j. 9 Azs 340/2017 – 43, a č. j. 9 Azs 391/2017 - 57)*“ (bod 43 odůvodnění).

[22] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru jakkoli odchýlit, považuje jej za dokonale přiléhavý i na nyní posuzovaný případ. Zároveň pro podrobnější rozbor

relevantní judikatury Soudního dvora, jakož i právní úpravy, z důvodu hospodárnosti odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku.

[23] Z uvedeného vyplývá, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, pokud stěžovatele považoval za zaměstnance českých zaměstnavatelů a vyloučil aplikaci právní úpravy týkající se poskytování služeb, což je v rozporu s výše citovanou judikaturou Soudního dvora. Jeho rozsudek nicméně není nutné pro toto pochybení rušit, neboť jeho výrok, jakož i klíčový závěr, že stěžovatel byl povinen mít pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, jsou správné. Nejvyšší správní soud proto pouze koriguje argumentaci, na jejímž základě městský soud zamítl žalobu stěžovatele, svou vlastní úvahou, ve smyslu svého rozsudku ze dne 14. prosince 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, č. 1865/2009 Sb. NSS (srov. též rozsudek ze dne 15. února 2017, č. j. 6 As 297/2016 - 45).

[24] Ve své poslední námitce stěžovatel poukazoval na nepřiměřenost správního vyhoštění, neboť je s ním spojen zákaz vstupu nejen na území České republiky, nýbrž celé Evropské unie a tedy i Polska, kde měl stěžovatel povolen přechodný pobyt a zaměstnání na základě víza. Této námitce se relativně podrobně věnoval již žalovaný a městský soud jeho závěry aproboval, k čemuž se Nejvyšší správní soud nyní připojuje.

[25] Podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zároveň s rozhodnutím o správním vyhoštění *zařadí cizince do informačního systému smluvních států*, tedy *informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států* [§ 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců]. Onou mezinárodní smlouvou je Úmluva k provedení Schengenské dohody („schengenská prováděcí úmluva“), podle jejíhož článku 96 se do informačního systému zařazují údaje týkající se cizinců, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu na základě rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány, která se mohou zakládat mimo jiné na skutečnosti, že byl cizinec vyhoštěn. Podle článku 25 odst. 2 schengenské prováděcí úmluvy nicméně platí, že *vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamu osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, který má být odepřen vstup.* Česká republika by tedy byla povinna konzultovat s Polskem, zda existují dostatečné důvody, aby bylo stěžovateli odňato polské vízum, a případně záznam v informačním systému zrušit a omezit zákaz vstupu stěžovatele pouze na své vlastní území. Tyto úvahy jsou však v případě stěžovatele pouze hypotetické, neboť platnost jeho polského víza skončila ještě před uložením správního vyhoštění, přičemž stěžovatel netvrdil, že by mu bylo v Polsku vydáno jakékoli jiné povolení k pobytu.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s., zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu